

KUMER (1) *sb*

kumer *m a.* **kumera** *f.*

N pl kum(e)ry.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Posąg bóstwa pogańskiego, bożek (z rus. кумиръ): Włodzimierz náfáwiał był w Kijowie w kościele Modł ktore zwano Perun/ ten miał głowę srebrną ofátki miedziáne. Drugie były/ Vízlad/ Korfá/ Dáfwa/ Strybá/ Symárglá/ Máfółzch/ ktorym czynił ofiáry/ á zwano ie Kumery *BielKron* 428.

JB